

Marie Hjelmer: Jeg skal ogsaa paa mit Partis Vegne med Glæde anbefale de to her fremlagte Konventioner til Ratifikation. Vi gaar altid med Tilfredshed med til yderligere Beskyttelse for Børn og unge Personer. Jeg vil dog sige, at den Beskyttelse, som man yder ved de to Bestemmelser, er nok værdifuld, men efter min Formening ikke tilstrækkelig, thi vi har jo ingen Garanti for, at et Barn kan taale Arbejdet til Søs, selv om det er 14 Aar, og vi har heller ingen Garanti for, at en ung Mand, der er fyldt 18 Aar, kan taale det haarde, anstrengende Arbejde som Kullempær eller Fyrbøder. Det har man ogsaa været opmærksom paa indenfor den internationale Konference. I Genova i 1920 fremkom der fra en italiensk delegeret et Forslag om tvungen Lægeundersøgelse af de Børn og unge Mennesker, som skulde antages til Arbejde om Bord, og dette Forslag blev henvist til den næste Konference. Denne Konference fandt Sted i Genève i 1921, og her blev der da ogsaa vedtaget en Konvention, hvis Artikel 2 gaar ud paa, at Børn og unge Mennesker under 18 Aar ikke maa antages til Arbejde om Bord, medmindre der præsteres en Lægeattest, der godtgør den paagældendes Egnethed til saadant Arbejde, og i Artikel 3 hedder det, at saadanne Børns og unge Menneskers fortsatte Beskæftigelse ved Arbejde til Søs kun kan finde Sted paa Betingelse af, at de med Mellemløb, som ikke maa overskride et Aar, underkastes et fornyet Lægetilsyn, og at de efter hver ny Lægeundersøgelse ved Lægeattest kan godtgøre deres Egnethed til Arbejdet til Søs. Denne Konvention forekommer mig at have stor Betydning, og den maa jo have været det høje Ministerium bekendt, da Sømandsloven blev forelagt. Jeg vil gerne tillade mig at spørge, hvad der har været den højtærede Indenrigsministers Grund til ikke at indføre en saadan Bestemmelse i vor Sømandslov, som kunde gøre det lige saa let at vedtage den omtalte Konvention, som det er at faa vedtaget de to, der ligger for os i Dag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet, og finder ikke Anledning til at føje nogen Bemærkning til den af den konservative Ordfører fremsatte Udtalelse i Anledning af den socialdemokratiske Ordførers Bemærkning om, hvilke Konventioner man finder Anledning til at ratificere her i Landet. Den

konservative Ordførers Svar var efter min Opfattelse fuldkommen fyldestgørende.

Naar det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) spørger mig, hvorfor jeg ikke har draget Omsorg for, at der ind i Sømandsloven er kommet Bestemmelser, som dækker det Udkast til Konvention af 1921, som det ærede Medlem omtalte, saa vil jeg dertil sige, at Sømandslovgivningen henhører ikke under mit Omraade, men under Handelsministeriets. Og paa det Tidspunkt, da denne Lov behandledes af den høje Rigsdag, var jeg ikke bekendt med den Konvention, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds henviste til. Jeg kan derfor heller ikke tage Ansvar paa mig for, at Bestemmelser, som dækker denne Konventions Indhold, ikke har fundet Plads i vor reviderede Sømandslovgivning. Hvis det ærede 6te Medlem for 2den Kreds paa det Tidspunkt, da denne Lov blev behandlet i det høje Ting, havde kendt denne Konvention, burde det ærede Medlem i rette Tid have draget Omsorg for, at saadanne Bestemmelser var kommet ind i Loven. I øvrigt maa jeg maaske med Hensyn til Indholdet af den Konvention, som det ærede Medlem har omtalt, sige, at de Bestemmelser, som der er truffet med Hensyn til Lægeattester ved unge Menneskers Anbringelse ved Arbejdet til Søs og om, at nye Lægeattester angaaende vedkommendes Egnethed til dette Arbejde med visse Mellemløb skal udstedes, kan være meget smukke, gode og humane; men jeg ser ikke, hvorfor der er mere Anledning til overfor Arbejde til Søs at kræve saadanne Bestemmelser end overfor et hvilket som helst andet legemligt Arbejde, der stiller store Krav til den paagældendes Fysik. Vi skal ogsaa være os for, at det offentlige for hver enkelt Person skal staa som Vogter for, at den paagældende netop bliver anbragt paa det Arbejdsomraade, til hvilket han egner sig. Det maa dog være den paagældendes eller i alt Fald den paagældendes Forældres eller Værgers Sag at drage Omsorg derfor. Det kan ikke undre, at en Konference, som aarlig afholdes med det Formaal at beskæftige sig med sociale Sager, for overhovedet at have Arbejdstof maa drage stedse nye Omraader ind under sig; men det betyder ikke, at man i alle Lande, som slutter sig til Folkeforbundet, behøver at gaa ud fra, at det er absolut Visdom, der finder sit Udtryk gennem Konferencens Forslag.